

Pia BrezavÄek: (Povedna) MoÄ Å ibkosti

Kritika predstave Leje JuriÄ in Hanna Sybille Müller SkritoÄ ibkost "Telo je ranljivo, ampak edini moÄni izraz identitete. Telo je zgovorno, saj se, anahronistiÄno reÄeno, duÄ skriva v telesu."

V dvorani Plesnega teatra Ljubljana se je v okviru festivala Mesto Äensk zgodila premierna uprizoritev predstave SkritoÄ ibkost ljubljansko-berlinskega tandema Leje JuriÄ in Hanne Sybille Müler.

Po zaÄetnem nagovoru in pozivu umetnice: »can you close your eyes« nastopi postopna zatemnitev luÄi, ki simulira padanje vek in tako gledalcu ne dopuÄa avtonomne reakcije, ampak ga nasilno posrka v predstavo. Performerka zavzame vlogo hipnotizerke in celoten nadaljni potek predstave se osredotoÄa na brskanje po psihi, kontekstualizira predvsem samoto posameznika v njegovih specifiÄnih razmiÄljanjih, reakcijah, gestah, gibih, odzivih. Duet je idealna forma za prikaz razliÄnosti, Drugosti, ki se nam orisuje skozi konfliktne situacije med nastopajoÄima. Konflikti se slikajo tako skozi namerno ritmiÄno disonanco, kontrastno gibanje (oblo, kroÄno pri Leji JuriÄ in zaÄiljeno pri Hanne Sybille Müler), kot tudi skozi konkretno verbalno izraÄeno nestrinjanje.

Predstava je razen moÄnih performativnih elementov zastavljena izredno minimalistiÄno, poteka med golimi tremi stenami brez scenskih iluzij, kot bi Äelela simboliÄno zamejiti prostor posameznika. Prostor odra namreÄ ni simbol vsega prostora, ampak stena predstavlja konkretno bariero, ki loÄuje, in tako ne gre zgolj za odsotnost scene ampak za scenaristiÄno naÄrtovano brezscenskost. Leja JuriÄ to z dobesedno uprizoritvijo reka »riniti z glavo skozi zid« na humoren naÄin lucidno prikaÄe.

Glasba igra v ozadju izredno tiho, dominantno zvoÄno komponento predstave zastopa dihanje plesalk. RazliÄna intenzivnost dihanja, oglaÄanja raz-skriva fiziÄno in Äustveno napetost, razburjenost. Tudi ko se glasba, ki jo lahko beremo kot harmonijo (v interakciji), vsake toliko Äasa zasliÄi, ne preglasi dihanja, ki je tista posamezniku vsakokrat najbolj lastna (dihanje je pogoj za Äivljenje) komponenta in katere intenziteta je naÄo-Ä ibkost-raz-skrivajoÄa lastnost.

Najbolj izvirna pa je vsekakor kostumografija. Plesalki sta obleÄeni v (ena rdeÄ, druga siv) plaÄ. PlaÄ ali povrÄnik, ki je vedno po-vrhu neÄesa, vedno skriva (neko drugo oblaÄilo), Äiti pred mrazom, vetrom. Ekshibicionist ima nujno obleÄen plaÄ, da lahko raz-skrije. Kljub izredni povedni moÄi predstave, kljub samorazgalitvi obeh performerk, raziskovanju skrajno neprijetnih situacij v komunikaciji, eksplikaciji Ä ibkosti, tako Äe vedno ostaja nekaj »pod plaÄem«, vse nikoli ne more biti raz-skrito.

Gib ne Äeli biti virtuozen, ampak samosvoj, tudi ko obe plesalki izvajata isto sekvenco gibov, je njihova izvedba vezana na konkretno izvajalko. Telesi na odru sta v oÄitni in namerni disharmoniji. Tudi vsako posamezno telo se veÄkrat znajde na robu zmoÄnosti, izgublja ravnoteÄje. Telo je ranljivo, ampak edini moÄni izraz identitete. Telo je zgovorno, saj se, anahronistiÄno reÄeno, duÄ skriva v telesu. Unikatnemu gibu pa se kot zaÄinka pridruÄujejo tudi dialoÄki in celo pantomimiÄno-klovneskni momenti, kar potencira zgovornost predstave.

Ustvarjalkama s sicer skromnimi a izredno prepriÄljivimi sredstvi uspe spomniti na obÄo individualnost, ki nas zapira med Ätiri stene, ki so sicer steklene, a neprebojne. Samo Älovek je individuum, bitje per se, loÄeno od narave. Vse njegove Ä ibkosti izhajajo ravno iz konflikta med naravo in kulturo. Leja JuriÄ in Hanne Sybille Müler zato sicer raziskujeta polja Ä ibkosti in jih s tem razpirata pogledu, a se nenaivno zavedata tudi dejstva, da popolnoma raz-skrita ne morejo postati. Älovek je namreÄ – kulturna Äival. PlaÄ ostaja zapet. Pia BrezavÄek